

Kleine momenten van geluk

Als we terugdenken aan gelukkige momenten in het leven, hebben we vaak de neiging om aan de grote en bijzondere gebeurtenissen te denken: De geboorte van een kind, je huwelijk, het behalen van je rijbewijs, etc. Er zijn echter ook zogenaamde kleine momenten van geluk, die het dagelijkse leven draaglijk houden en in de stroom der dingen, net even het verschil maken. Ergo, het zijn juist en bovenal die kleine geluksmomenten die je moet koesteren.

Geprezen geluksmomenten

Kleine momenten van geluk ontstaan op de meest verrassende plekken en onder soms bizarre omstandigheden. Ikzelf heb vele kleine momenten van geluk beleefd tijdens mijn bezoeken van de afgelopen jaren aan de Tikhut. Veelal zijn deze momenten weliswaar herkenbaar, echter niet van het soort om uitgebreid verslag van te doen op de website van de Tikhut, maar om u toch een idee te geven van deze door mij zo geprezen geluksmomenten, laat ik er nu toch maar even een paar noemen:

- Een heerlijke wandeling langs de Ourte;
- Of het verorberen van een welverdiende Westmalle tripel aan de bar na die heerlijke wandeling;
- Het bereiden van een stoofpotje achter die kokvriendelijke ATAG fornuizen.

Een "gelukkig" Tikhut weekend

Tijdens het weekend van 20 t/m 22 november 2009 dat ik samen met Sander, Miriam en Pierre doorbracht in de Tikhut, is daar een groot aantal memorabele "kleine momenten van geluk" aan toegevoegd. Dat weekend begon goed. Want op vrijdagavond had ik het eerste kleine moment van geluk al bijgeschreven in de analen door het me laten welgevallen van voornoemde Westmalle, maar die was nog niet van het type welverdiend, hetgeen overigens weinig afdeed aan de smaak. Om aan deze Westmalle met terugwerkende kracht toch maar het predicaat welverdiend te verlenen, vertrokken wij op zaterdag voor een stevige wandeling (Sy-Comblain-Sy).

Pijn is fijn, maar niet heus

Al vrij snel na het vertrek deed zich een weinig veelbelovende ontwikkeling voor. Na een kilometer of vier kreeg ik een irritante pijn aan mijn linkervoet. De bergschoenen, die al zo'n tien jaar trouwe dienst hadden bewezen, helemaal ingelopen waren, zo'n paar waar je eigenlijk geen afscheid van wilt nemen, bleken behoorlijk versleten. Met name op mijn onvolprezen linkervoet was ronduit sprake van beginnende blaarvorming. Op dat moment zou het eigenlijk verstandiger zijn geweest om rechtsomkeert te maken naar de Tikhut.

Ik had mij echter al een maand of twee verheugd op dit weekend en was niet van zins om zo snel op te geven. En dus dacht ik het volgende: ik loop nog even mee naar Comblain en neem daar eventueel de trein naar Hamoir. De gehele weg kreupel voorthobbelend en aan de achterkant van het peloton bungelend, bereikte ik uiteindelijk Comblain.

Een nieuwe diersoort

Ergens onderweg, ik weet niet meer precies waar, werden we door Pierre, die deze wandelingen op zijn duimpje kent, tot absolute stilte gemaand. Even verderop passeren we namelijk een veldje, waar we - als we maar stil genoeg zouden zijn - zelfs nog op dit late uur van de ochtend, met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid, herten zouden kunnen zien. Om de aard van dit aanstaande kleine moment van geluk goed te kunnen begrijpen moet ik iets meer

vertellen over wat ik vroeger wel eens de ideale vakantie heb genoemd.

Het concept daarvoor was als volgt. Kies een bestemming, bijvoorbeeld Porto, en ga ruim voor vertrek fantaseren over de reis en wat je allemaal al niet zou kunnen doen, bijvoorbeeld met de étoile du Nord (die reed toen nog, oh gelukkige tijd) naar Parijs, dan te voet dwars door Parijs van station Paris Nord naar station Paris Mont Parnasse (Rue St Denis, de hoerenbuurt, Les Halles, de Seine en Ile de la Cité, Parc Luxembourg, ergens lunchen onderweg), vervolgens met de TGV naar Irun, versnaperingen aan boord, op trajecten langs de snelweg met 300 km per uur mercedessen inhalen, in Irun tapas eten in de stationsbar, van Irun naar Porto Campanha, met de nachttrein, die al 25 jaar niet van samenstelling en bemanning is gewijzigd, in een couchette met vijf Portugezen, die allen van Parijs, de tweede stad van Portugal naar hun thuisland reizen voor een kort bezoek aan familie. En dan aangekomen op Porto Campanha, gewoon meteen rechtsomkeert maken (dat kan met dezelfde trein als waarmee je aangekomen bent) naar Amsterdam en in omgekeerde volgorde genieten. Verwachtingsvol besluipen wij, als volleerde guerilla-strijders, het hertenveldje. De lucht neigt naar nevel, maar is eigenlijk helder en het is behoorlijk koud maar op een aangenaam frisse manier. Dacht ik daar nu een echt hert te zien? Neen, helaas, hij/zij bleek een exemplaar van de bekende soort "niet-geziene-hert" te zijn ;-).

"Soep" makes the world go round

Zowel Miriam als ik zijn grote liefhebbers van soep. Bij binnenkomst van Comblain, ligt aan je linkerhand een aantrekkelijke uitspanning. Hoewel we deze links lieten liggen, bleef de herinnering aan de aanblik ervan zijn heilzame nawerking behouden. De consequentie was dat het moment waarop het besluit viel om een heerlijk bord verse soep te nuttigen, samenviel met het bereiken van een andere uitspanning even verderop in het dorp. Waarom we uiteindelijk besloten om dat bord soep juist in dat etablissement te betrekken, zal wel altijd een raadsel blijven. Zelfs de verdacht lage prijs van de soep schrok ons niet af. We hadden eerder te doen met de waard:

Zou hij nog wel iets verdienen aan die soep? Dat bleek even later inderdaad het geval toen wij ons in de rokerige en overigens desolate gelagkamer achter een kopje cup-a-soup bevonden.

Liever ten halve doorgelopen dan te lange gewacht

Aangezien de wachttijd voor de volgende trein een kleine twee uur bedroeg en we ons inmiddels bijna halverwege de wandeling bevonden, was rechtsomkeert inmiddels geen optie meer. En daar de gang van zaken rond de soep tot enige spanning had geleid tussen mijn wandelgenoten en ik het niet zo goed aandurfde het tweetal samen de tocht naar Hamoir te laten volbrengen, besloot ik kreupelend een heldhaftige poging te wagen om Hamoir te bereiken. Hoewel er diverse blaren ontstonden deed vooral mijn linker kleine teen pijn en bij vertrek uit Comblain dreunde de hele tijd het volgende Engelse gedichtje door mijn hoofd:

For the want of a nail, the shoe was lost
For the want of a shoe, the horse was lost
For the want of a horse, the rider was lost
For the want of a rider, the message was lost
For the want of a message, the battle was lost
For the want of a battle, the war was lost
For the want of a war, the kingdom was lost

Old soldiers never die

En hoewel ik geen paard ben, durfde ik er niet aan te denken wat er zoal verloren kon gaan. Hoe ik het uiteindelijk heb gered, is mij niet meer helemaal duidelijk. Maar met name de door Sander en Pierre luidkeels gezongen strijdlieden (waarvan ik het wenselijk acht, de met veel overtuiging door hen gezongen tekst NIET met u te delen) hebben mij de ergste pijn gelukkig even doen vergeten. Na nog een ruim uur wandelen, bereikten we Hamoir. Het was op. Ik kon niet meer. Ik was echt aan het einde van mijn Latijn. Maar old soldiers never die, niet waar?

De verleiding van Belgische cappuccino

Ik werd door mijn tochtgenoten geïnstalleerd in een Cafeetje bij de brug over de Ourte. Zij zouden het laatste deel van de route nog lopen naar de Tukhut waarna het de bedoeling was dat Pierre mij met de auto zou ophalen en transporteren. De dochter van de uitbater zette mij een cappuccino voor van twijfelachtige kwaliteit. Haar zoete glimlach verzachtte mijn voet- en teenleed enigszins.

En daar zat ik dan. Ik rekende mijzelf voor, dat ik waarschijnlijk al wachtend een uur moest zien te overbruggen. En aangezien ik echt niets te lezen had, grabbelde ik nog een keer al mijn moed bij elkaar en strompelde richting Hamoir centrum. Vlak voor het spoor is een klein uitdragerijtje, waar ze van alles verkopen en ik gokte op een boekje al was het maar een doktersromannetje, zodat ik ter verstrooiing wat te lezen had. Er was slechts een krant en zo zat ik dan even later sudoku-tjes te maken onder het genot van een plezierige glimlach en een slechte cappuccino.

De allerlaatste momenten van oude bergschoenen

Na verloop van tijd verscheen Pierre met zijn voiture en in een vlaag van acute en tijdelijke verstandsverbijstering, besloten we om in het nabijgelegen Barvaux op zoek te gaan naar een paar nieuwe wandelschoenen voor "diehard" Hans. Aldaar aangekomen, het liep inmiddels tegen sluitingstijd, probeerden we eerst zonder veel resultaat een aantal schoenenwinkels uit en bevonden ons uiteindelijk in de schoenenzaak waarvan we in eerste instantie het minst verwacht hadden op het gebied van bergschoenen. Kort samengevat: ik had achttien kilometer voortgestrompeld op mijn kapotte bergschoenen, bergschoenen waar ik erg aan gehecht was, in Comblain in een rokerige dorpskroeg oplossoep van de meest onsmakelijke soort gegeten, vervolgens zielig en alleen in een café in Hamoir cappuccino zitten te drinken en tenslotte ook nog 'ns alle schoenenwinkels van Barvaux van binnen gezien op zoek naar nieuwe wandelschoenen wetende dat ik op zondag zeer waarschijnlijk niet zou kunnen wandelen.

Eind goed, al goed

De vriendelijke en behulpzame schoenverkoper wist mij na een blik op mijn voeten te vertellen dat ik, mede gelet op mijn schoenmaat die redelijk aan de bovenkant van het schoenmaten-spectrum lag, waarschijnlijk een Nederlander moest zijn (wij schijnen nou eenmaal op grotere voet dan onze zuiderburen te leven ;-)). Onze Belgische "Al Bundy" aarzelde niet en bracht mij terstond van de voorbeeldwandelschoen die in een van de rekken stond, een paar in mijn maat. Hoewel ik meestal bij het passen van schoenen mijn rechervoet als eerste uitprobeer, bevrijdde ik deze keer als eerste mijn door alle ontberingen en lijden gelouterde linkervoet uit de beklemmende omhelzing van de versleten bergschoen. Heerlijk wat een totale extatische bevrijding !!! Het nauwelijks te beschrijven gevoel van geluk dat mij doorstroomde was echter nog niets vergeleken met dat wat ik voelde toen mijn linkervoet zonder al te veel protest, vrij soepeltjes de nieuwe bergschoen ingleed en zich daar wonderbaarlijk welkom bleek te voelen: Voorwaar, wederom een klein moment van geluk

Hans van Dijk

gecertificeerd "moment van geluk" creator